

„A szívedből zenélj!”

Kapcsolatpróba

Szállj a dallal! 2.

fine
selection

RÁCZ-STEFÁN-TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

Kapcsolatpróba

Szállj a dallal! II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*„Mindig úgy gondoltam, hogy az ember sosem tévedhet
el igazán, ha tudja, mi van a szívében.
Most mégis attól félek, hogy eltévedek,
ha nem tudom meg, mi van a tiédben.”*

— CASSANDRA CLARE —

— I. FEJEZET —

Xiara

OKTÓBER 28., PÉNTEK

XIARA REMEGŐ KÉZZEL NYITJA KI a kollégium nyikorgó bejáratát, és csak akkor enged ki egy megkönnyebbült sóhajt, amikor meggyőződik róla, hogy az aulában nincs senki. Már éppen a lépcső felé iszkolna, amikor egy aggódó hang szól utána.

– Aranyoskám, gyere csak ide! – kéri a portás, mire a lány kellenül odasétál hozzá.

Behajol a kis fulke ablakán, és megtámaszkodik a kereten.

Az idős nő végigméri, és összevonja a szemöldökét, a tekintetéből süt a sajnálat. Xiara nem akarja érezni a szánalmát, inkább az aprócska tévére mered, ami mellett nagy halomban állnak a napilapok és a régi, megsárgult szélű magazinok. Egy kis asztalon észrevesz egy ósdi monitort, amin most is meg van nyitva a Facebook. A portás szinte az összes kolis diákot felvette ismerősnek, őt is, és kénytelen volt elfogadni a jelölést...

– Olyan szomorúnak tűnsz, gyermekem! – szólal meg az asszony, a hangja tele van gondoskodással és szeretettel. Xiara ezen meg is lepődik. Már itt él három éve, de még egyszer sem tapasztalt ilyen kedvességet az asszonytól. Persze, sosem volt vele bunkó, és a lány okot sem adott rá, hogy az legyen, de nagyon új, hogy a portás így aggódik iránta.

– Mondd csak, bántott valaki? Mondtak bármi rosszat?

Aha, szóval innen fúj a szél – jön rá Xiara, és megborzong a fedezésre.

– Minden rendben, és nem történt semmi.

Persze ez hazugság. Alig három órával ezelőtt még a színpadon állt, és élete legjobb táncát adta elő. Sosem volt még annyira büszke magára, mint amikor sikerült nekik a Dirty Dancing híres mozdulata, és Áron karjaiban, a magasba emelkedve, a karját kecsesen kitérve látta az emberek arcán a csodálatot.

Miért nem tarthatott tovább a boldogság? Miért kellett pont a győzelmük után pár perccel kikerülnie a netre annak a hülye esszének, amiben leírta, hogy mennyire nehezen küzd meg a bőrszínével, és mennyire fájnak a társai meggondolatlan megjegyzései? Ezek után még a győzelem íze sem volt olyan mámoros, sem a tudat, hogy sikerült megmenteniük a kollégiumot.

Xiara szívét a fájdalom indaként fonja körbe, majd szorítja össze, és tudja, nincs még vége. Retteg attól, hogy mi történik *majd*.

Percekkel ezelőtt hagyta ott az Aranycsipeszt, ahová Hannáékkal ünnepelni indultak, de a lány gyomrát annyira szorította a félelem, és úgy rettegett attól, hogy mi lesz, ha a barátai megtudják az igazat... Úgy döntött, inkább saját maga hozza fel a témát.

Hannáék most is az esszéjét olvassák, ő pedig elmenekült, mert képtelennek érezte magát arra, hogy lássa az arcukra kiülő érzelmeket.

Döbbenet. Harag. Megbántottság. Gyűlölet. Mindet el tudta képzelni, és őszintén, a többiek helyében az ő szívét is ezek töltötték volna el. Most már érzi, hogy neki is rossz lenne, ha azt olvasná a legjobb barátairól, hogy megjátsszák magukat mások előtt, és még a biztonságos, belső körben is attól tartanak, hogy bármikor magukra hagyhatják őket. Talán most azt gondolják, hogy nem bízik abban, hogy feltétel nélkül szeretik őt.

Xiara a kínai származása dacára magyarnak érzi magát, és mégis bántja őt, ha a füle hallatára a kínaiakat szidják. Ezt a kettősséget ki értheti meg? Hiszen még ő sem érti teljesen...

– Figyelj, kedvesem! – szól a portás, és Xiara felréved a hangra. Az asszony kinyújtja a ráncos kezét, és rácsúsztatja Xiara csuklójára, amivel arrébb is tolja az ezüst karkötőjét. – Ha bárki rosszat mond neked, vagy úgy érzed, megbántottak, gyere ide hozzám! – ajánlja mosolyogva, aztán máris harciasabban folytatja: – Majd én rendet teszek!

– Köszönöm, de erre nem lesz szükség – lép hátrébb Xiara, az asszony keze lehullik róla.

– Én itt vagyok, hisz tudod. És láttam a videót, amit Hannácska megosztott, nagyon jó voltál a versenyen, légy büszke magadra!

– Nagyon kedves, de most lepihennék, elnézést! – hátrál el a lány, és amint a lépcsőhöz ér, szinte futva indul meg felfelé.

Hát ennyi, ha még a portás is látta az esszéjét a Facebookon, akkor tényleg igaza volt Odettnek. *Mindenki tud róla.*

A második emeletre felérve ott látja az osztálytársait a közös beszélgetősarokban üldögelni. Odett veszi észre először. Lesimítja a miniszoknyáját, a gondosan rúzsozott ajkáról máris leolvad a mosoly, és olyan gúnyosan néz rá, hogy Xiara szíve kihagy egy ütemet.

A beszélgetés lassan halkul el, majd dermesztő csend veszi át az uralmat a szinten. Xiara magas sarkú cipőjének a kopogása mellett mást nem is hallani.

Pedig ezek a lányok a barátai, oda kéne mennie hozzájuk, leülnie, és mesélnie a versenyről. Magabiztosan, kacéran, úgy, ahogy az elmúlt évek során olyan sokszor. Ha úgy tesz, mintha nem is tudná, hogy nyilvánosságra került az esszéje, talán megőrizheti a tekintélye maradékát.

A lányok végig őt bámulják, ahogy elmegy mellettük, de az egykori rajongás hiányzik a tekintetükből. Sajnálat és lenézés vette át a helyét.

Xiara ökölbe szorítja a kezét, a hosszú körme felsérti a tenyere belsejét, az apró fájdalomból igyekszik erőt gyűjteni, hogy felöltse magára a ragyogó mosolyát és elűzze a félelmet.

Próbál magabiztosnak tűnni, a színpadon olyan egyszerűen ment, de most egyedül van. Régen is így volt, senki sem akart játszani vele, csúnyán beszéltek róla és állandó csúfolódás tárgya volt.

Ahogy felszínre törnek a keserű emlékek, Xiarából az utolsó cseppnyi erő is távozik. Lehajtja a fejét.

Egyre nagyobbakat lép, a sarka hangosan kopog a folyosó csendjében, a végén pedig már szinte fut. Amikor az ajtajához ér, alig tudja benyomni a zárba a kulcsot, majdnem el is ejti. Végre bejut a szobájába, nekidől az ajtónak, aztán a földre roskad, ahogy meghallja, elindult odakint a beszélgetés.

A társai szavai halk morajként kúsznak be a zárt ajtó alatti aprócska résen. Teljesen biztos benne, hogy róla van szó...

Mi lesz, ha ezután örökre egyedül marad?

* * *

Úgy tíz perccel később nagy robajjal ront be Hanna a szobába, mögötte pedig ott tornyosul az ajtóban Máté és Áron is.

Xiara az ágyán ül, és a Hello Kittys párnáját szorítja egy kis erőreményében. Biztos benne, hogy a sminkje elkenődött a bőgéstől, így felemeli a párnát, hogy a mögé bújjon.

– Olyan hülye vagy – mondja gyorsan Hanna, és leül mellé az ágyra. – Miből gondoltad, hogy megharagszunk rád?

Meg sem várva a választ, Hanna erősen átöleli őt, és úgy szorítja magához, mint még soha. Xiara a lány válla fölött a srácokra néz, mire Máté egy bugyiszagató félmosolyt villant, Áron csak értetlenül mered rá.

– Azt hiszed, minket az esszéd zavar? Az a szar, hogy így beszélnek rólad. Hogy ennyi fájdalom van benned – dohog Áron, aztán leveti magát Hanna ágyára. – A picsákat el is intéztük most a folyosón.

És hogy ez milyen jólesik! Xiaráról mintha mázsás súly gördült volna le.

– Sajnálom, hogy elrontottam a mai esti ünneplést. Hiszen győztünk!

– Ne légy hülye, semmi sincs elrontva – mondja Máté, és lazán nekidől a falnak. – A ma este a miénk. Dumáljunk, nézzünk filmet, társasozzunk és zabáljunk sokat. Rajtunk áll, hogy mivel töltjük az időt.

– De figyeljetek, az esszé... – kezd bele Xiara, vesz egy nagy levegőt, és folytatja: – A gond az, hogy el kell fogadnom önmagam, és ez nehéz ügy. De veletek jó. Tényleg.

– Ezzel tisztában vagyunk – mondja Hanna lágyan. – Mióta idejöttem, kedves vagy velem. Nélküled nem tudom, hol lennék.

Xiara hálás mosolyt vet a lányra.

– Néha olyan borzasztóan nehéz. Lehet, hogy én képzelek bele dolgokat, de akkor is sokszor érzem magam gyengének és sebezhetőnek a bőrszínem miatt. Őszinte akartam lenni az esszémben, de biztos megbántottam vele másokat. Titeket is.

– Minket abszolút nem – szólal meg Áron. – És tudd, ha beszélni akarsz velünk az érzéseidről, itt vagyunk.

Xiara megrázza a fejét. Most nem akar ennél többet, túl friss a dolog. Még rengeteg mindent kell átgondolnia.

– Hjjj – fonja össze Máté a karját, és Xiarára kacsint. Ő ismeri a legrégebb óta, pontosan tudja, hogy most nem lelkizésre van szüksége. – Dumálást mondtam, nem nyáladzást. Xiarám, te is pályázol a Disney-hercegnő címre?

– Idióta – szólal meg Xiara, feláll, és Mátéhoz hajtja a párnáját. A fiú kitér előle, egy öles lépéssel a lány előtt terem, és erősen magához öleli. Xiara lehunyja a szemét, a fiú vállára hajtja a fejét, és ha csak egy pillanatra is, de megnyugvásra lel.

– Ó, és a mobilom van a zsebemben, nem a kis fickó üdvözlő téged... újra.

Xiara és Hanna egyszerre öklöznek Máté vállába, mire a fiú elengedi a lányt, és leveti magát Áron mellé.

– Látod, én jó fej vagyok, ezek meg duplán támadnak.

Áron csak forgatja a szemét, aztán elterül az ágyon.

– Mi itt vagyunk – mondja Hanna nagyon komolyan. – És itt is maradunk.

– Kivéve, ha WC-re kell mennünk és társai – veti közbe Máté.

– Egy percre se tudsz normális lenni? – sziszegi Hanna. – Ez most komoly dolog!

– Xiara szerintem már rég vágja, hogy nincs egyedül. És amíg mi lélegzünk, soha nem is lesz.

Máté szavait döbbszent csend fogadja, Xiara pedig elfojt pár örömkönnyet. Annyira jó, hogy kezd teljesen visszatérni a srác, akibe egykor beleszeretett. Hihetetlen, hogy mit hozott ki belőle Hanna. A színpadon is annyira dübörgött közöttük a kémia! És Máté most már meg is érdemli a legjobb barátnőjét. Megdolgozott érte, hogy az övé lehessen. Bár ne lenne a képben Patrik...

– Köszönöm, de tényleg – mondja Xiara, aztán belenéz az ajtón függő tükörbe.

Tényleg elkenődött az arcán a szemfesték, a rúzs is félig lejött már. Ott van az ajtó melletti szekrényben a teljes sminkkészlete, két perc alatt rendbe hozhatná magát. De inkább a nedves törölkendőért nyúl, és pár határozott mozdulattal teljesen leszedi az arcáról a sminket.

– Hú, eddig huszonötnek tűntél, most meg kábé egy kislánynak – vonja fel a szemöldökét Máté.

– Női praktikák – mosolyog Xiara, és a kis kuka felé hajtja a törölkendőt. Mellé esik, de Xiara csak legyint. Alig pár órával az esszé kikerülése után nem hitte volna, hogy ilyen hamar újra mosolyogni fog. És ez jó.

Igen, továbbra sem tudja, hogy mi lesz, ha kilép az ajtón. A sérteések, amiket eddig a háta mögött sutyorogtak, talán már a képébe szállnak. De hát... nem erről írt az esszében? Nem ő akart változást?

Nem kell menő lánynak lennie. Nem erről álmodozott gyerekként.

Mindig is csak egy dolgot akart: hogy legyenek barátai.

De ettől még szenvedés vár rád. Fájni fog, bántani fognak, és a szíved nem bírja majd, belehalsz – suttogja egy aprócska hang Xiarában. És tudja, hogy igaza van.

Mégis, amíg a barátaival van, nem lehet gond. Apropó, barátok...

– Dávid merre jár? Azóta nem láttam, hogy megnyertük a versenyt délután. Áron, mit tudsz?

A fiú kellenetlenül felül az ágyon, a kezébe temeti az arcát, de nem szól semmit.

– Történt valami köztetek? – kérdi Hanna. – Nekünk elmondhatod.

– Figyu, Hanna, én bírlak, de néha nagyon kotnyeles tudsz lenni – förmed rá Áron.

Mielőtt bárki bármit mondhatna, a fiú kiront a szobából, és ahogy becsapja maga után az ajtót, a csattanás fülsértően visszhangzik a csendes folyosón.

Xiara visszagondol rá, hogy tegnap a főpróba után Áron mennyire kétségbe volt esve, amikor rájött, hogy Dávidnak étkezési problémái lehetnek. Úgy tűnik, nem csak az ő élete hullt darabokra.

Mégis mi jöhet még?

— 2. FEJEZET —

Áron

OKTÓBER 28., PÉNTEK

MOST ELŐSZÖR TORPAN MEG DÁVID AJTAJA ELŐTT. Korábban csak benyitott, a kopogás eszébe se jutott.

Most mégis hogy kéne viselkednie?

Végtére is tegnap minden megváltozott közöttük. Kiderült, hogy Dávid komoly étkezési zavarokkal küzd, a fiú pedig szünetet kért Árontól, hogy egymás nélkül oldhassák meg a problémáikat. Már tegnap is hülyeségnek tűnt Áron számára a dolog. Hiszen Dávid hogy boldogulna nélküle? Eddig is ő tartotta benne a lelket.

Ráadásul elengedni azt, akit a legjobban szeret? Úgy tenni, mint-ha csak barátok lennének, holott Dávid minden kínja dacára is megdobogtatja Áron szívét?

Dávid élete első szerelme.

Az első ember, akinek az igényeit a sajátjai elé helyezte.

Az első szerelem, amiről olyan sokáig hitte, hogy az utolsó maradhat...

Áron egyik lábáról a másikra áll, az adrenalin szétrobbantja az ereit, és az idegtől már alig lát. Túl sokat harcolt ezért a kapcsolatért, hogy csak úgy hagyja elveszni. Már tegnap idegölő volt Dávid döntése, ráadásul úgy tűnik, komolyan is gondolhatja, hiszen a verseny után sem jött oda hozzá, hogy gratuláljon neki, üzenetet sem küldött. Nem is látta azóta, hogy a színpadról vetett rá egy pillantást, amit Dávid keserű mosollyal fogadott.

Áron el sem tudja képzelni az életét Dávid nélkül. Igen, emlékszik még rá, hogy milyen volt régen. Nagymenőként vonult végig a Szép Remények gimi folyosóin, senki sem sejtette a biszexualitását, és a lányok megremegtek, ha csak rájuk nézett.

Legyőzhetetlennek érezte magát, és ez az érzés valahol hiányzik. De annyi jobbat élt át már azóta!

Régen tele volt titkokkal és félelemmel. Olyan nagyratörő tervekkel, amikben egyetlen dolog számított: hogy kinek milyen kapcsolatai vannak, és ezt miként használhatná ki az előrejutáshoz. Most nyílt lapokkal játszik. Azt szeret, akit akar, és viseli a következményeit.

Úgy dönt, nem kopog. Két év után faszság lenne. Egyszerűen csak benyit.

Dávid az ágyán fekszik, a kezében egy könyvet tart, és elmélyülten olvas. Még észre sem vette őt, ráadásul teljesen nyugodtnak tűnik.

Tessék, neki csak ennyi kellett? Egyetlen szaros könyvvel helyettesítette is?

Dávid melegítőnadrágja lóg rajta, a kék pólója is nagynak tűnik rá. A derekáról felcsúszott az anyag, kilátszik a lapos hasa, a teste annyira vékony, olyan törékeny. Áron pillantása máris az aprócska

asztalra esik, ahol lát két banánhéjat és egy kiürült joghurtos dobozt. Ez tegnap este még nem volt itt, így legalább valamit evett.

Basszus, most már erről fog szólni a következő időszak? Figyeli, hogy Dávid evett-e, és akárhányszor átöleli, attól tart majd, hogy összeroppantja?

Pont ezért akarta Dávid a szünetet, hogy ne aggódjon...

A fiú kiűzi ezeket a gondolatokat a fejéből, és megköszörüli a torokát. Dávid felriad, felé kapja a tekintetét, de aztán lehajtja a fejét. A könyvét óvatosan az asztalra helyezi, de nem néz a szemébe. Áron leül az ágyra, a kezét bénán a térdén tartja, holott tudja, egyetlen mozdulattal magához húzhatná Dávidot és megcsókolhatná végre. Elmélyülten bámulja a srác ajkait. Apró, vékony és imádni való. Ha valaki ránézne, el se hinné, hogy ez az angyali szájjal milyen mocskos dolgokra képes, ha elkapja a hév.

– Gratulálok – motyogja Dávid. – Nagyon jól táncoltál ma a városin, büszke vagyok rád. De kérlek, máskor kopogj.

A fiú elhessegeti a bókot. Nem volt rossz a színpadon lenni, megmentették a koleszt, aminek ő is durván örül, de mindent azért tett, hogy Dávid mellett maradhasson. Így, hogy a fiú szünetet kért, már a diadal sem édes...

– Mióta kell nekem kopognom, mielőtt bejövök hozzád?

Dávid a lepedőt babrálja. Áron is végigsimít rajta, de még az igazi selyem érintése sem ér fel Dávid aranyszőke hajának a puhaságával.

– Tegnap este mindent tisztáztunk – mondja a fiú bizonytalan, remegő hangon, mint aki máris visszakozna.

– Á, hogy az. Biztos vagyok benne, hogy kialudtad mára a hülyeséget – legyint Áron, kinyújtja a kezét, és az ujjával megemeli Dávid állát.

Mélyen a fiú kék szemébe néz, és megdöbben a látottaktól. Szomorúság, düh és vágy hadakozik Dávidban, és ahogy a csont és bőr csuklójával elüti a kezét, Áron rájön, hogy melyik érzelem a legerősebb.

– Komolyan gondoltam, de azt a részt is, hogy legyünk barátok.

– Szóval egyik nap azt mondod, szeretsz, aztán kiadod az utam – foglalja össze Áron. – Éles a váltás, így a fene tud kiigazodni rajtad.

– Ebből elég volt – csattan fel Dávid. – Nem akarom még egyszer lejátszani ugyanazt a beszélgetést, mint tegnap. Volt valami oka annak, hogy idejöttél?

Igen. Vissza akarlak kapni. Magamhoz akarlak húzni és olyan szexi dolgokat csinálni veled, mint az évfordulónk éjszakáján. Újra hallani akarom, hogy azt mondod, szerelmes vagy belém, mert ez a legszebb dolog, amit csak hallhatok.

– Ünneplünk, vagy valami olyasmi. A többiek szeretnék, ha átjönnél Hannáék szobájába.

– És te akarod?

– Barátok vagyunk, nem? – kérdez vissza gúnyosan Áron. – Mellesleg nem bánnám, ha te mondanád el nekik a dolgunkat. Plusz Xiarának szüksége van rád. Szóval gyere!

– Nézd, Áron! – ragadja meg Dávid hirtelen a kezét, amitől Áronban egy pillanatra felolvad a harag, és a helyét átveszi a remény csírája. – Tudom, hogy hirtelen történt minden, de kérlek, gondold át azt, amit tegnap este mondtam. Hiszek benne, hogy ez a szünet most mindkettőnkön segíthet. Agyaltam az éjszaka, és nem csak nekem vannak megoldandó problémáim.

– Ezt hogy érted?

Dávid nem szól semmit, csak az üres joghurtos doboz felé int, aztán a hátizsákjához nyúl és kiemeli belőle az inzulinadagoló pent.

Egek, Áron mennyire utálta, hogy mindig nála van, és folyton Dávid szólt rá, hogy szúrja magát! De Áron most érzi igazán, hogy mit jelentett mindez.

– Soha többé nem akarok az ápolód lenni. – Dávid az ajtóhoz lép, és kinyitja Áron előtt. – És te sem lehetsz az enyém.

Odaadja neki a pent, mire Áronba úgy mar bele a fájdalom, mint-ha egyszerre ezer tű hatolna belé. Áron a zsebébe süllyeszti a pent, és kilép a folyosóra. Dávid bezárja az ajtót, és elindulnak egymás mellett a lépcső felé.

Áron egy pillanatra a srác tenyerére néz. Pontosan tudja, Dávid mennyire vágyott rá, hogy kézen fogva sétáljanak. Ezt sem adta meg neki. Túl buzisnak gondolta... Pedig ilyenkor, a szinte üres kollégiumban vagy az éjszakai város kihalt utcáin igazán megtehetette volna.

Most már késő? És egyáltalán, meg akarja fogni a kezét? Sosem érezte magát olyan típusnak, akinek erre szüksége lenne.

Szereti Dávidot, ez tény, ezt nem tudja megváltoztatni. De a szerelméért tényleg ilyen sok áldozatot kell hozni? És áldozat az egyáltalán, ha megfogja a kezét nyilvánosan?

Utálom, hogy ennyi mindennel van tele a fejem – gondolja elkecseregetten.

– Megyek edzeni, ezt intézd egyedül – veti oda Dávidnak, majd megfordul.

Futólépésben indul a földszintre, mert most csak a súlyokra van szüksége. Olyankor legalább olyan harcot vívhat a testével és az élettel, amit akár meg is nyerhet.

— 3. FEJEZET —

Hanna

OKTÓBER 29., SZOMBAT

A MŰVELŐDÉSI KÖZPONT AULÁJA SZINTE KONG AZ ÜRESSÉGTŐL. Hanna a vörös téglás falnak dönti a fejét, a széke kissé kényelmetlen, így feszkelődik egy kicsit, miközben élvezi, hogy az üvegajtón keresztül rávetül a nap gyengécske fénye.

A lány végül oldalra fordul, és végigfuttatja a tekintetét a mellette ülő Patrikon. A fiú göndör haja most is tökéletesen rendezett, a halványbarna bőrét kiemeli a fehér felső, amit visel. Sötét szemével pedig olyan édesen néz Hannára, hogy újra eszébe jut, miért is választotta a fiút.

Mindig is egy olyan srácról álmodott, mint Patrik. Aki imádja az irodalmat, slammer és ilyen cuki.

De akkor mégis, hogy árulhatta el a fiú ilyen rútul?

– Mesélj, hogy ünnepeltetek?

Patrik ártatlan kérdése hallatán Hannában keserűen tör fel az előző este emléke.

Azok után, hogy Dávidék szakítottak, és Xiara maga alatt volt, mégis hogy tudták volna megünnepelni a győzelmüket? Inkább csak ültek egymás mellett, filmeztek, de egyikük sem igazán koncentrált a vígjátékra, amit választottak.

Hanna sem. Mert neki is csak egy dolgon járt az agya: Patrikon. A fiú árulásán, amit most sem tud kivenni a fejéből.

Hogy tudta ennyi ideig eltitkolni, hogy riválisok az énekversenyen? Hiszen ő végig nyitott volt, eközben pedig Patrik...

– Nyugisan – mondja. Végül is, ez nem hazugság. – De sokat gondolkodtam rajtunk is. Tudom, én kértem, hogy ne beszéljünk a versenyről, és az eredményhirdetés előtt próbáltad elmondani, mégis, kicsit úgy érzem, mintha átvertél volna. És ez rossz.

– Annyira sajnálom – sóhajtja Patrik. – Nem tudtam, hogy mi lenne a jó megoldás. Ha elmondom, hogy a megyein összekerülhetünk ellenfelekként, talán stresszeltelek volna vele, és nem akartam elrontani az előadásod, amin annyit dolgoztál. És hát, meg is ígértem, hogy nem hozom szóba.

– Ezt még valahol meg is értem, de annyira...

– Fura az egész – fejezi be helyette Patrik.

Hanna a kezébe veszi a forró csokiját, és belekortyol. A műanyag pohár kellemesen melegíti a kezét, az édeskés ital pedig annyira finom, hogy Hanna anélkül iszik belőle, hogy megvárná, míg kicsit kihűl. Megégeti a nyelvét, így fintorogva az asztalra teszi a poharat.

A csendben még észrevehetőbb, hogy egyikük sem szólal meg újra. Patrik megigazítja a fehér felsőjét, amin így is látszik, hogy mennyire gondosan ki lett vasalva. Hanna még inkább szemügyre

veszi a fiút. A szövetnadrágját is élre vasalták, a felső alatt megbúvó ing gallérja ki van keményítve, és Patrik gondosan belötte a frizuráját is.

Igenis rengeteget készülhetett erre a randira, mert fontos neki Hanna véleménye. A lány viszont egyszerű kék farmert visel, a kabátja kissé gyűrött, és a pulcsija is inkább kényelmes, mint szép...

– Nem volt egyszerű döntést hoznod, ugye?

– Talált, sülyedt – sóhajtja Patrik. – Tiszteletben akartam tartani a kérésed, meg akartalak óvni, de lehet, hogy rossz döntés volt. Így, hogy ellenfelek lettünk, annyira faramuci a helyzet.

– Szerintem tudjuk kezelni – kockáztatja meg Hanna, mire Patrik közelebb csúszik hozzá. Hanna a fiú vállára hajtja a fejét, és amikor Patrik ujjai végigsimítanak a haján, Hanna megborzong az érintésétől.

– Mellesleg esélyünk sincs ellenetek, szóval így abszolút nincs para sem – mondja Patrik, amitől a lányban rögtön felötlik a kérdés: vajon hogyan énekel a srác?

– Van felvétel az előadásotokról?

Patrik kelletlenül előveszi a telefonját, az egyik füldugót Hanna kapja, a másikat a saját fülébe dugja. Amikor elindul a felvétel, Hanna maga sem tudja, mit akarjon. Azt, hogy Patrik legyen béna? Netán az ellenkezőjét?

Most, hogy a városit megnyerték, annyira jó lenne győzni a megyein is.

A színpad ugyanolyan aprócska, mint amilyen az övék volt, de mivel csak két ember van rajta, szinte még kisebbnek, meghittebbnek tűnik.

Patrik egy bárszéken ül, kissé előredől, a mikrofont lazán tartja, és nem néz a közönségre, csak a mellette gitározó srác játékára

koncentrál. Egyik lába a szék lábtartóján, a másik a ritmust dobolja a színpad deszkáin.

– Húha – szólal meg Hanna, amint a lassú gitáros rész után Patrik elkezd... énekelni? Nem, ez más. – Te slammelsz!

– Igen, valami olyasmi – somolyog Patrik. – Nekem nincs olyan jó hangom, mint neked.

Kisugárzása viszont annál inkább. A Kávészünet stílusában adja elő József Attila versét, a *Tiszta szívvel*. A gitárszó ritmusára slammel, néhol pedig a szavak végét úgy hajlítja, hogy attól szinte éneklésnek tűnik, amit csinál.

Annyi energia és élet van az előadásában, József Attila versének sorai pedig ilyen átdolgozásban még inkább megbabonázzák a lányt. Annyira szép az egész: a gitárszó, a dallamok, a verssorok, és minderre az teszi fel a koronát, ahogy Patrik slammel. Érzelmeket visz bele, játszik az arcával, a testével. Mint egy színész: nemcsak elmondja, hanem el is meséli a történetet.

Ha ezen a versenyen az egyediséget keresik, akkor Patrik a győztes.

– Ez gyönyörű – szólal meg Hanna, aztán nyel egy nagyot. A csapattal nehéz helyzetbe kerültek: hogy lesz ebből győzelem?

És mi lett volna, ha Patrik még a verseny előtt megmutatja a felvételt? Hanna okkal nem nézte meg a többi énekkar előadását: nem akarta tudni, hogy kikkel állhatnak szemben.

– Azt hiszem, igazad van – jelenti ki Hanna. – Jobb, hogy nem szóltál, mert csak elvette volna a bátorságom.

– Akkor nem haragszol?

Hanna képtelen szóval felelni, mert egy aprócska tüske azért még ott van benne. Így inkább kicsit előredönti a fejét, és egy apró csókot hint Patrik ajkára, amit a fiú először meglepve fogad, aztán olyan tüzesen felel, hogy Hanna *szinte* el is felejti a múltat.

– De ha már szóba került a verseny – szakítja meg a csókot Patrik, és elhúzódik a lánytól egy kicsit. – Amikor a színpadon voltál... – kezd bele, de aztán elhallgat. Az ajkába harap, bizonytalanul mered a lányra, a tekintetében pedig ott a szomorúság is. – Ahogy énekeltél azzal a sráccal... – Patrik megint megáll, elfordítja az arcát, hogy Hanna ne lássa. – És az ölébe ültél, szóval, különös volt.

Hanna összeszorítja az öklét, hogy elrejtse a keze remegését. Patrikot választotta. Vele akar lenni. Máté túlságosan sokáig volt bunkó vele ahhoz, hogy eldobja érte a fiút.

Egy olyan sráccal vagyok, akiről mindig is álmodoztam. Jól döntöttem! – határozza el magában újra, és igyekszik még csak nem is gondolni arra, mennyire csodálatos volt az az este Mátéval, amikor együtt hintáztak, és a fiú majdnem megcsókolta őt. A versenyről nem is beszélve... Ahogy az ölében ült, miközben a fiú zongorázott, és együtt énekeltek, az több volt, mint különleges.

– A színpadon azt adtuk elő, amit a közönség elvárt – jelenti ki Hanna, és óvatosan megsimítja Patrik arcát, mire az reménykedően felé fordul. – Az csak show volt, hogy biztosan megmentsük a kolégiumot. Ami köztünk van, az a valóság.

Patrik kissé oldalra dönti a fejét, látszik a kételkedés a tekintetében.

Hanna képtelen bármi mást is mondani, minden szó a torkára fagy. Így nem tesz mást, mint megcsókolja Patrikot, és elmerül a pár percnyi mennyországban.

* * *

Hanna már harmadjára írja újra a kritikát a laptopján. Nemrég fejezte be *A beavatott*-sorozat utolsó részét, *A hűség*est, és most arról próbálja megfogalmazni a gondolatait, de egyiket sem érzi szalonképesnek.

Ilyenkor mindig eszébe jut, hogy ez a blogolás rákfenéje. Ha szeret egy könyvsorozatot, és pont az utolsó kötetben fogy el a lendület és az ötlet, arról egyszerűen borzasztó posztolni. A közhiedelemmel ellentétben negatív kritikát nem jó írni, mert a neten nyoma marad, és elvenni egy könyvtől valaki kedvét sosem kellemes érzés. Hiszen ő sem tévedhetetlen!

Benne van a pakliban, hogy amit ő elkapkodott és lecsapott befejezésnek gondol, az másnak pont tetszik... Inkább ki is törli az egész értékelést. Alszik még rá hármát, hátha akkor más színben látja majd Tris és Négyes kalandjainak a végét.

A Facebookra fellépve Hanna csekkolja az üzeneteit, és amikor meglátja felül Maya nevét, meglepetésében eltátja a száját. A budapesti barátnője azóta nem írt neki, hogy kiderült, mindketten neveztek *Az év diákkórusa* versenyen az iskoláikkal.

Dávid szerint Maya sosem volt igazán a barátja, és igen, ebben van valami. Évekig voltak a legjobb barátok, de talán csak Hanna képzelt bele többet abba, amit a lánytól kapott. De akkor is szereti őt! Éppen ezért nyitja meg kalapáló szívvel és reménnyel telve az üzenetét.

Látom, csak sikerült győznöd a városin. Persze, csak a hangod nem volt hozzá elég, kellett mögéd még két táncos is... Gratulálok, amúgy, nem is voltál olyan sok helyen hamis. Az országosan találkozunk, már ha eljutsz odáig.

Háromszor kell elolvasnia, hogy felfogja a mondatok értelmét. Vajon mit akart Maya igazán mondani? Egy dolgot rögtön tisztáz magában: egy barát nem így fogalmazna. Pláne egy olyan, aki a tolat fegyverként is tudja használni: Mayának aztán sosem okozott

gondot negatív kritikát írnia egy könyvről. Vagy éppen belegázolni a lány lelkébe, akinek alig pár hete azt ígérte, hogy örökké barátok maradnak...

Ekkor nyit be Xiara a szobába.

– Végre, sikerült!

– Mi? – kérdez vissza zavartan Hanna. Egy pillanatra a szobatársára néz, és feltűnik neki, hogy úgy vigyorog, ahogy már hosszú ideje nem.

– Törölték az alapítvány weboldaláról azt a rohadtt esszét. Talán többen már nem látják!

– Ez szuper hír – böki ki Hanna, és csak reménykedik benne, hogy senki nem csinált print screent.

– Az bizony. Viszont te meg halálra vált fejet vágsz.

– Kaptam egy levelet, és nem értem. Megnézed?

Xiara lehuppan Hanna mellé az ágyra, és gyorsan elolvassa a sorokat.

– Beteg ez a csaj – fintorodik el a lány.

– Akkor sem tudom felfogni!

– Mit?

– Hogy mit írt Maya. Mi van a szavai mögött. És miért haragszik rám?

– Mikor kezdődött?

Hanna törökülésbe ül, nagyot sóhajt, és elmeséli ugyanazt, mint pár napja Dávidnak. Most, hogy ismét feleleveníti a barátságuk történetét, talán már kezdi más színben látni.

Például, hogy Maya hányszor szólt be neki a posztjai minőségére. És ha valami jó történt vele, mennyire gyorsan sikerült témát váltania. Na és azok a sértődött pillantások az énekkaron, ha Hanna valamely hangot szebben énekelt ki!

Most, hogy elmerül a múltban, nem tudja figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy amíg együtt voltak az énekkarban, az alatt a két év alatt mennyit fejlődött Maya hangja.

Talán végig énektanárhoz járt, és nem mesélt neki róla? Ki tudja, hány dolgot titkolt el, miközben ő meg azt hitte, hogy a legjobb barátok...

– Egyetértek Dáviddal – jelenti ki Xiara. – Egy igazi barát nem beszél így a másikkal akkor sem, ha haragszik rá. És amit az országosról írt... Mintha az lenne a legfőbb vágya, hogy legyőzzön téged. Oké, ő már megnyerte a fővárosi fordulót, de erre mi is képek lehetünk.

– Csak tudnám, mivel érdemeltem ezt ki – fakad ki Hanna. – Olyan nyominak érzem magam.

– Ne tedd – simítja meg Xiara a karját. – Kétlem, hogy bármi eget rengetően rosszat tettél volna vele.

Néha nem szándékosan bántjuk meg az embereket. Mi van, ha úgy okoztam neki komoly lelki sérülést, hogy nem is tudtam róla? Hanna elhallgatja az aggodalmát, és inkább másra koncentrálnak.

– Az esszének viszont tényleg örülök – fordul Xiara felé. – Csak két napig volt fent!

– Igen, ez elég rövid idő. A szüleim, remélem, sosem fogják látni.

– Szerinted fájna nekik?

– Legbelül biztos, de kétlem, hogy kimutatnák. Most aztán pláne nem akarok bekavarni! Hiszen keresik a társaságom, édesanyám még azt is felvetette, hogy a szokásos kínai fogások helyett magyar ebédet főz nekem. Nem tehetem mindezt tönkre!

– Megértem – bólint Hanna, és a falnak veti a hátát. – Megmondom őszintén, én múlt héten lazán abban a hitben voltam, hogy ha győzünk, napokig vigyorbomba leszek.

– Üdv a klubban – feleli Xiara, és ő is a falnak dől. – De várd ki a végét, lehet még észbontóan jó a hétvége!

Ekkor három kopogás hallatszik, mire belép Dávid. A haja ki van engedve, olyan édesen foglalja keretbe az arcát, a mosolya pedig be-ragyogja a szobát.

– Jártatok már a YouTube-on?

– Még nem. Egész délelőtt olvastam – feleli Hanna, és felmutatja a könyvtári példányt, mire Dávid arcán megjelenik egy fintor. – A lezárás kikészített, mi? – kérdezi tőle a lány, mire Dávid bólint. Hanna mosolyogva párnája alá dugja a könyvet.

– Hát, akkor ezt nézzétek! – veti le magát Dávid kettőjük közé, és eléljük teszi a mobilját. Már a videó előképén lehet látni, hogy ez bizony a városin készült felvétel. Összesen nyolc perc, tehát az egész előadásuk kikerült a YouTube-ra.

– Mennyien látták? – kérdezi Hanna. – Tíznél, mondjuk, biztos nem többen.

– Á, csak százezren – legyint Dávid szórakozottan. – Az semmi.

– Mi a franc – sikkant Xiara, és kikapja a fiú kezéből a telefont.
– És van itt egy rakat komment!

– Na, azokat ne olvasd el – figyelmezteti Hanna. – A YouTube-on nem szabad ránézni a hozzászólásokra, mert elvehetik az életkedved.

Miután kimondja, akkor esik le neki, hogy mit mondott Dávid.

– Százezer? – kérdez vissza dadogva.

– És ez csak több lesz – bólint Dávid, aztán leül Xiara ágyára. – A versenynek van egy YouTube-csatornája, oda kerülnek fel a videók. Eddig csak azt látták többen, amiben egy menő budapesti kórus tolja. Olyanok, mint a robotok, minden hang pontosan kiszámítva, lelketlen profizmus, és bakker, működik, isteniek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A volt iskolám. – Hanna nagyot nyel. – Évek óta járnak versenyekre.

– És miért számít, hogy mennyien látnak? – kérdi Xiara.

– Várj, megnézem a neten. – Dávid elveszi a telefont, lázasan kutat, aztán megszólal. – Amelyik csapat videóját a legtöbben lájkolják, és netán kiesne, az országosan visszatérhet a versenyre.

Hanna máris rájön, hogy mi volt az üzenet háttérében. Ezért volt Maya dühös. Látta a számokat... Még ebben is ő akar lenni az első.